

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. *Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.*

Együttérzés.

Rómának, az örök városnak klasszikus épületei felett megjelentek a pusztítás sötét madarai. Vijjogásuk nyomán megindult a halálhozó bombazápor. Emberek hullanak el, történelmi eseményeket látott épületek omlanak össze. Templomoszlopok inognak meg és oltárok dőlnek le. A modern vandálok vonulnak fel pokoli céljaik érdekében. Hát ez is lehetséges? Hát még az Isten házat sem kíméli meg az emberi gonoszság? Vagy mit vétett ellenünk a «jó» Isten, hogy templomat ilyen könyörtelen pusztulásra ítéli az ember-féreg? Behúnyom szememet, borzadály fut át rajtam. Lélekben ott járok Szent Péter utódja mellett a füstölgő romok között. XII. Pius «a nagy engesztelő» fájdalomtól megtört arccal szinte megkövülten áll meg a gonoszság tetthelyén. Ő nemcsak a San Lorenzo-t gyászolja, hanem a többi templomot is. Lelki szemei előtt elvonulnak az ellenséges támadásoktól feldúlt templomok, a felséges tabernákulumok, a mélyen megsértett Eucharisztikus Jézus. Szinte látom, amint markáns arcán végiggördülnek a könnyek: Uram, látod, mily nagy a gonoszság hatalma; az ember már nemcsak egymást nem kíméli, hanem Tégedet sem. Igen, az ember elhagyta az Istent és ezt követte szinte automatikusan egymás gyűlölete. Pedig ez a kor műveltnek hirdeti magát. Lemosolyogja azonban a középkori ember vallásos áhítatát, őt bigottnak, elmaradottnak hirdeti. De azok tudtak gyönyörűséges templomokat építeni, tudtak szépen imádkozni, himnuszokat zengedezni. A modern kor emberei úgylátszik ebből édeskeveset tudnak, náluk a kultúra elsősorban e világ szolgálatát jelenti.

A gonoszság szervezettsége megdöbbentette a nemesen gondolkodó embe-

reket. Részvényilatkozatok tömegeit juttatták el Őszentségéhez. Megnyilvánult az együttérzés. A világ különböző tájain élő katolikusok megérik, hogy túl faji és nemzetiiségi szempontokon van valami, ami ma is összeköt bennünket. Ez az összekötő erő a katolikus együttérzés. Ebben az összekuszált világban jól esik tudnunk, hogy még nem veszett el minden. Ha valaha, úgy most van szükség erre az együttérzésre.

Együtt kell éreznünk az Eucharisztia Urával, aki mindannyiunkért adta magát áldozatul. Fájlalnunk kell mindannyiunknak, hogy annyi templomát rombadöntötte az emberi gonoszság. A feldúlt tabernákulumok látása kell, hogy megnyissa szemünket. Hiszen ez megcsúfolása Jézus főpapi imájának, amelyben azért könyörgött, hogy az ő követői szeressék egymást és mindnyájan egygyé legyenek. Ennek a szeretetközösségnek a kiépítésén kell az Oltáregyesületeknek is dolgozniuk. Az Eucharisztia a "szeretet köteleke". A mindenütt szépen működő Oltáregyesületek legyenek hatékony tényezői az együttérző szeretetnek. Őszel induló munkaévünk mottójául ezt az együttérző szeretetet válasszuk. Háborús időkben nem lehetünk önzők. Szűk hazánk határain túl is szívünkbe kell zárunk mindazt, ami Jézusunk ügye. Ott állunk Szentséges Atyánk oldalán az imádság és engesztelés égi fegyvereivel, hogy megvívjuk közös nagy harcunkat a gonosz-sággal szemben. A mi fegyvereink nem ember-ölő szerszámok, a mi zászlónk Jézus hófehér zászlaja, a mi vezérünk Jézus, a mi győzelmünk biztos. Kövessünk el mindent, hogy az új világ kialakulásakor annak arculatán eucharisztikus vonásokat jeleníthessünk meg együttérző szeretetünkkel.

Kiss István.

Virrasztó királyleány.

Itta : Gálosiné Ottlik Myra.

Vessem meg, mit hiún adhatnál nekem,
Vágyak tüzeben lángoló Élet.
Bár néha, — kósza szeszélyed szerint, — tárulva jössz felém,
Én mégis félek.

Félek elfogadni már,
Amiért azelőtt, karjaim kitártam.
Palotádból egyszer kikergettél engem
S kapuid előtt akkor sírva álltam.

Bár kacagás csendül, nóta zeng,
Salonod tele élccel, fénnel,
Ó, tudom, hogy hamar vége lesz
S a Palotára ráborul az éjjel.

Azért itt künn az éjben állok,
Hol kietlen szél zúg és sok az árny,
De bízó szívvel lesem a Hajnalt,
Mint örökségére váró Királyleány.

Aki tökéletesen aláztatossá akar válni, annak el kell indulnia a Halál felé, mert egyedül a Halál mutatja meg, hogy vannak-e időálló értékek bennünk és ha vannak, értékállóak-e ezek az örökélet birodalmának törvényei szerint?

Aureola Eucharistica.

A szűzek azt az éneket zengik Isten országában, amelyet más nem énekel; a vértanuk a vértanúság pálmájának dicsőségével fényeskednek; és az egyháztanítók a doktorok tudományának glóriájáról lesznek felismerhetők az üdvözültek mérhetetlen seregében.

Lelkivezetők az eucharisztikus élet nagyszerű lendületét látva, egy idő óta negyedik glóriáról is beszélnek, az *aureola eucharisticáról*, melyről azok lesznek felismerhetők Isten országában, akik életüket a gyakori szentáldozással tették istenivé már itt a földön. Lelkivezetők beszélnek az eucharisztikus megkülönböztető jelről, írnak róla egyháziilag jóváhagyott írásaikban, mi sem vétünk, ha eucharisztikus gondolatainkat az *aureola eucharistica* körül gyűjtjük egybe.

Mi az aureola?

Kiváló győzelem kiváltságos jutalma. A szűzek kiváló győzelmet nyernek a test ösztönein, a vértanuk Krisztus esküdött ellenségein, az egyházdoktorok tudományukkal a gonoszlelék erején aratnak kiváló győzelmet, kiváltságos jutalmuk, mint örök boldogságukhoz járuló kegyelem, a megkülönböztetés jutalma az aureola által.

Miféle győzelmet arat az, aki naponként áldozik?

Talán semmi olyat, amely a szűzek, vértanuk, vagy doktorok kiharcolt győzelmével egystílv. Aki naponként áldozik, az naponként átadja magát az isteni Mesternek, hogy faragjon belőle mesterművet. Aki naponként áldozik, az naponként megdicsőíti testét Jézus testével, világítja meg lelkét Jézus lelkének buzdalmával, lehűti vérét Jézus szent vérének tüze által, nem győz, mint a kísértéssel, tagadással körülvevett szűz, vagy vértanu, sem mint a tudatlanság sötétjével hadakozó egyháztanító, hanem inkább *győzni engedi magán az eucharisztikus Krisztust*. És ahogyan bizonyos kémiai anyagokkal foglalkozó emberek teste egy idő múlva telítődik azzal az anyaggal és menthetetlenül elpusztul, úgy telítődik a gyakori szentáldozások által lelkünk-testünk Isten erejével és fényességével és szinte menthetetlenül odahull Isten ölelő karjai közé, mert kiverődött rajta sok találkozás nyomán az eucharisztikus Jézus tisztasága, szegénysége és engedelmsége.

Mi lenne tehát az *aureola eucharistica*?

Valami mennyországi dicsfény, mely azoknak testét különböztetné meg, akik gyakori szentáldozással szentelték meg földi életüket.

Testi megkülönböztetésnek gondoljuk, mert hiszen a szentáldozásban Jézus Testével táplálkozunk és az Ő Szent Testének molekulái lesznek a mi gyarló testünknek molekulái; egyetlen egy szentáldozás mérhetetlen titok hordozójává teszi az ember testét; a mindennapi szentáldozás kell, hogy szinte elváltoztassa, lelkivé tegye és az üdvösségben kinyilvánítsa dicsőségét azon szenten, aki nem félt naponként Hozzá közeledni, mert a szeretet vágyakozása, vagy az engedelmség alázata nagyobb volt benne, mint a félelem képzelőereje.

Mit kell tennünk tehát?

Megpályázzuk az *eucharisztikus aureolát* és naponként keressük a Jézussal való találkozást. Ő a mi szerelmesünk. Ezért alapította az Oltáriszentséget és ez tartja most is közöttünk Őt az *amator* minden bájával és szépségével. Piros a bor színe alatt, fehér az ostyában és kimondhatatlan gyönyörűséggel (*omne delectamentum habens in se*) tölti el a viszontszeretők szívét. Ebben a viszontszeretben volt művész Szent Szaniszló. Ha csak hallotta Jézus nevét, oly szív-

dobogást kapott, hogy jeges vízzel kellett borogatnia magát. Meg kell értenünk az Oltárszentség szerelmeit, a misztikusokat, nyomdokaikba kell lépünk, hiszen valóban más *amator* részünkre nem létezhetik.

Ez az *amator* pedig magához hasonlít és nem tűri a testiséget. Legyünk alázatosak imádságainkban, gyengédek áldozásainkban, olvassuk el Krisztus követésének II. könyvéből a 7. fejezetet és amikor áldozunk, keressük az Oltárszentségben jegyesünket, királyunkat, Urunkat, tanítónkat, barátunkat, testvérünket, atyánkat, az igazság napját, mindennapi kenyerünket, vendéglátónkat, vagy vendégünket, jötevőnket, a rejtett Istent. A szüzeket nevelő bort és égi eledelt, a főpapot vagy a fájdalmak férjiját, orvosunkat, a rejtett kincset, vezérünket, vagy az élet forrását. Ő a mi legforróbb óhajunk, Megváltónk, lelkünk pásztor, erényeink példaképe és emésztő tűz a hidegséggel körülvevő fagyos világban.

Ezek közül egy-egy szó teljes szentáldozási előkészületté lehet bennünk, áldozásainknak azonban az *eucharisztikus aureola* kialakítójává kell lenniök. Az eucharisztikus Jézus a szőlőtő, mi vagyunk a szőlőlevesszők. Legyünk kapcsolatban a tővel, mert nélküle nem hozhatunk gyümölcsöket. Keressük társaságát naponként, hogy szegénységünkben társunk legyen, tisztaságban kintartás és győzelem, engedelmségben pedig nevelő példakép, az örökkévalóságban pedig az *eucharisztikus aureola* boldog hordozóivá tehessen mindnyájunkat.

(Szerzői és kiadói engedéllyel.) Dr. Nagy J. Győző Békesség c. könyvéből.

Prohászka püspök szentségimádása.

Ebben az esztendőben már 16. éve annak, hogy Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök, Magyarország apostola örökre elköltözött az égi hazába s örökös árvaságban itthagya nemzetét. Úgy való, hogy mi, akik az Eucharisztia bűvkörében élünk, megemlékezzünk arról, Akinek élete szüntelen néma adoráció volt a Sanctissimum előtt s aki az egész országot imádkozni tanította.

1938-ban, az eucharisztikus évben hírül hozták a napilapok, hogy Székesfehérvár, az ősi koronázóváros is megújodott, ünnepi köntösbe öltözött a kongresszusra. Elhatároztam, hogy leutazom egykori szülővárosomba, megnézem a restaurált székesegyházat, a sok szép új iskolát, körútakat, a város számtalan új szobrát, a kiásott árpádházi királysírokat, a Bory-várt a királyszobrokkal, a Prohászka-múzeumot és mindenkelőtt a Prohászka-bazilikát, ahol az angyali pátriárka várja a feltámadást. Fehérvárra érkezve az állomásnál konflisba ütem s így jártam végig a várost, ahol nekem minden ismerős volt és most mégis, így színében elváltozva alig ismertem rá a régi Fehérvárra. Hanem mikor a kocsí végigbaktatott velem az ősiségében érintetlen Szent István-utcán a kanonoki házak mellett, hirtelen megelevenedett előttem annak alakja, Aki a szeretet királyi bitorában járt közöttünk, Akit itt annyiszor láttam lejönni a székesegyházból akkori titkárával, Viszota Alajos kanonokkal — s aki azóta szintén hazatért már, hogy odaát szolgálja szent principálisát —, akkor úgy feljajdult bennem a lélek: ó Székesfehérvár és te keresztény Magyarország, mennyit, mennyit vesztettél! Megértettem rögtön, hogy Fehérvár bármennyire megszépült is, miért oly rettenetesen üres, hiszen hiányzik valaki itt, Aki e földön legtökéletesebben betöltötte a főparancsot, Isten és felebarát szeretetét, hiányzik ennek a városnak koronája.

El sem tudom mondani, miféle nagy érzésekkel borultam le a szépséges Prohászka-bazilikában fchémárvány szarkofágja előtt s egyre azt a gondolatot

ismételgettem, amit Bangha Béla S. J. írt a püspök halálakor: «Isten nagy Fő-papja, Akit suttogó, rajongó szeretettel foglaltak imáikba százezrek, Prohászka Ottokár igaz, hogy nem vagy többé?» — Mert van-e valaki, aki Őt ismerte, hallgatta s megtudná szokni a tűnő évek tolymán át is, hogy Prohászka püspök nem hirdeti már nekünk az igét. Most itt pihen! S akik egykor lábainál ülve hallgatta szívtuk magunkba lángszellemét, jövünk Hozzá mi mind, akik ennek a nagy tengernek hullámai lehettünk! Mert jönnek kisebb-nagyobb csoportokban tolyton, ki gyalog, ki vonattal, nézik a hatalmas szarkofágot, az angyal s a püspök márványalakját s a síremlék két oldalán a falakon hosszú sorokban függő ex-votokat (... márványtáblák) a feliratokkal: «Köszönöm, meggyógyítottál, meghallgattál, segítettél...» Amint sírja előtt imádkozgatva emlékeim között kutattam, hogy felidézsem magam előtt egyéniségét, eszembe jutott egy régi, nekem oly kedves élmény, aminek véletlenül tanuja lehettem, Prohászka püspök szentségimádása.

Mintegy huszonhárom esztendővel ezelőtt történt! Az öregtemplomban — így neveztük a régi székesegyházat mi fehérváriak — farsang három utolsó napján mindig kitették az Oltáriszentséget egésznapos szentségimádásra. Ugy gondoltam, hogy déli órát választok magamnak adorációra, mert ez a legalkalmasabb időpont az elmélyedéshez, délelőtt ugyanis az alsó- és felsővárosi földműves-nép végzi hangos imáadását, délután pedig az intelligencia látogatja erősebben a templomot. A sekrestyéből néhány lépcső vezet a szentélybe; úgy terveztem, hogy majd a szentély lépcsőin térdelve végzem a szentségimádást, mert itt lehetek legközelebb a Szentséghez. Csak egyre nem gondoltam — arra, hogy van valaki más is Fehérváron, akit az Eucharisztia sokkal hatalmasabb kapcsolattal láncolt magához s hogy Ő ugyanezt az órát választotta ki magának s így adorációja egybeesik az enyémmel.

Amint fiatalleányos robajjal kinyitom a sekrestye üvegajtáját, az elem táruzó tüneményes látványtól csaknem földbegyökereztek lábaim. A szentély túoldalán szemben az üvegajtóval — a püspöki trónuson térdel imába merülve Székesfehérvár őrangyala: Prohászka püspök s lenn, a földön a trónus két oldalán fehér karingben térdelve breviáriumoznak irodaigazgatója és titkára, Vizsota és Pottyondy kanonokok. Fölséges tabló! Elöttem a Nagy Király udvartartása! Es valahogy így nagyszerű! Az a lángoló Szeráf ott fenn a magasban, kis szolgálai pedig lenn, a lábainál. A megilletődéstől némán roskadok le a szentély lépcsőire s nézem a nagy főpapot, Akinek az Istenimádás volt mandátuma s azt betöltötte élete végéig. Azzal persze tisztában vagyok, hogy ez a szentségimádási óra reám nézve elveszett s meg kell azt toldanom egy másikkal, de azt is tudom, hogy itt most megtanulhatom az adorálás fölséges Mesterétől miként kell imádni az Eucharisztia. Közelemben egyik stallumban rokonom, Magdics kanonok térdel s egyre integet nekem, hogy térdeljek be a padba, mert átfázom a hideg kövön; csak szememmel jelzem, hogy ez lehetetlen, mert ki mer itt mozdulni a jó Pásztor és a főpásztor jelenlétében!

A szent Püspök természetesen semmit sem vett észre betörésemből a szentélybe, hanem mozdulatlanul az Oltáriszentségre tapadt szemmel hódol az egek Urának. Nézem Őt! Tán nem is él, nem hall, nem lát semmit, nem mozdul, tán nem is lélegzik, kezei is mozdulatlanul egymásba kulcsolva, — ó, most értem meg, amit önmagáról ír: «Az én örök életem a szférákon túlra, a boldogító Istenbe gravitál». (Soliloquia.) Prohászka püspök most itt «az a tömjén, amely az öntudat parazsán ég el a legfőbb hódolatnak az önmegsemmisülésben való kifejezésre». (Sol.) Körülöttem pedig az Oltáriszentség atmoszférája, az a mennyei légkör, amit Ő így jellemez: «titokzatosságtól megkönyékezett öntudat, láthatatlan való-

ságok érintése, csend, hallgatás, nesztelenség, láthatatlan jelenlét ránkborulása s ez beszél, — ez a Sacramentum!» (Sol.) Ó és mit beszélhet most Prohászknak a Sacramentum, aki most oszlik fel benne itt, szemem láttára! Ó fejtegette Aquinói Szent Tamással, hogy lehet az adorációt habitualiter végezni, hogy a kegyelem ontológiailag legyen bennünk, hogy az Oltáriszentség, mint emlékezet nagy jelenvalóság: «Jelen legyek bennetek, mint hegység, mint éjt hasító napkelet, mint tavaszi életkeringéstől nyújtózkodó gyökér, mint nagy csendek zenéje, jelen, mint bizalmatok határtalan tengerén veletek hajózó, mint ki mélységek felett vezetlek, jelen, mint ki az Egyház berkeiben a hét forrás körül veletek járok s lelket öntök belétek, — In mei memoriam!» (Sol.) S amint egykor Prohászka püspök a fejrmegeyi Bodajk kegyhely tavát szemlélte, az ő gondolataival figyelem most én őt: «Itt Isten dolgozik, ecsetvonásait csodára nézem, idomító hullámvonásait a kezejárását szemléltem, letérdelek e vizek mellé s így imádlak e kinyilatkoztatásodban, Génuszod felém loccsanasában arcod fátyolának el-el-lebbenését látom . . . ah, megint egy-egy vízfodor, egy rajz, egy fényes árnyalat, megint egy új színelőmlés a nagy palettán», — Prohászknak, a püspökön! (S.) (Folyt. köv.)

Hoffer Ilona hitoktató.

Reflexiók a Legszentebb előtt.

Hogy a BÜN tulajdonképpen mit jelent számunkra, azt a többség csak a Túlvilágon ismeri fel és ismeri majd el. Pedig mennyi szenvedésben van már itt része egyénenként is mindenkinek! . . . Ha ezekhez még hozzáadjuk a mások miatti szenvedéseket, akkor valóban egyenes részvét illetné mindenegyes földön élő Embert, ha . . . ha ugyanakkor nem jutna eszébe a részvételének; ISTEN, a LÉLEK, a TEST születése és másvilági elkötelezettsége, a viselt dolgok hovatévése, meg a HALÁL! . . . Ó, még a halálba is csak szenvedéssel juthatunk! Belső és külső szenvedés és újra csak szenvedés; mindenütt Szenvedés! . . . És mégis! . . . Nemcsak vigyázatlanul élünk, de vigyázatlanul vétkezünk is! . . . Tökéletesen állhatatlanok és — következetesen irtózva a Szenvedéstől — következetlenül igazságtalanok vagyunk irányában. Jajaink és bajaink okozójaként — minden lelkiismeretfurdalás nélkül — kizárólag az ellenszenves «szenvedést» állítjuk pellengérré, holott ez csak gyümölcse, hajtása kedvencünknek, a BÜN-nek! . . . Minden új BÜN soronkívüli szenvedést okozhat, és ez már a názareti Jézus áldozatából folyó «kegyelem»! . . .

Ha ily «tragikus» kötelékek fűznek bennünket a BÜN-höz, — Isten pusztalétezéséből kifolyóan — teljesen logikus egy rendkívüli segítés megteremtésének lehetőségét, a «MEGVÁLTÁS»-t — feltételeznünk!

Ember az Embert nem bírta megváltani, következésképpen Ember az Istent nem tudta megengesztelni, sőt még *egyetemes* segítésre sem bírni. Isten nagy Magános, de nem akart az maradni: szerette még a Bűnben vakon állhatatos Embert is s így — miután a megtévedt Lelkek milliárdjainak elkárhozása fölséges célján kívül esett, — önmagát megosztva, mintegy önmagával önmagát kiengesztelte s a méltatlanokat «megváltotta». Ahogy ezt tette, még ebben is végtelen és határtalan szeretete vezette. Szent FIÁT áldozta fel értünk, hogy azontúl sok-sok fegyverünk legyen, hogy azontúl senki se hivatkozhatson, Színe előtt, magáragyagatottságára.

Az isteni Terv és Elhatározás értelmében az egyszerű Anna asszony Szűz Leánya lett a «megváltás» első földi állomása. A legcsodálatosabb misztérium-nak, a «megváltás»-nak szálláskészítőjévé s később életresegítőjévé tette a kifürkészhetetlen Gondviselés. Ezért kell nekünk a Szent Szűz szánalma! *Anonymus.*

A Bíboros Herceggörög Ur Öeminenciája július 15-én kelt magas leiratával dr. Mátrai Gyula p. kamarás, herceggörög titkár a Budapesti Orsz. Központi Öltáregyesület ügyvezető-igazgatói munkakörétől felmentette és utódjává Kiss Istvánt, az Örökimádás-templom lelkészét nevezte ki. Egyben megbízta az «Örökimádás» és «Jézusom Örööm» c. lapjaink felelős szerkesztői munkakörével, valamint e lapok cenzurálásával is. Az új ügyvezető-igazgató helyettesi minőségben már 1942 szept. 1 óta teljesítette a szolgálatot. Kineveztetésével teljesen átvette dr. Mátrai Gyula munkakörét. Azzal a hálás tisztelettel búcsúzzunk dr. Mátrai Gyulától, hogy mostani állomáshelyén is a régi szeretettel fog gondolni egykori kedves munkaterületére és volt munkatársaira is.

A nagykárolyi Öltáregyesület június 29.—július 3-ig saját kézimunkáiból pompás kiállítást rendezett a Szatmári Irgalmas Nővérek iskolájának nagytermében. Szent Péter és Pál apostolok ünnepén déli 12 órakor nyitotta meg a kiállítást Végh Árpád piarista házfőnök, lelkész, az Öltáregyesület igazgatója. Miután megáldotta a kiállított ruhákat s felszereléseket, rövid beszédben méltatta az öltáregyleti hölgyek áldozatkész munkáját, összehasonlítva azzal a szolgálattal, amelyet derék nők végeztek az Úr Jézus körül földi életében. A megnyitási ünnepségen előkelő közönség töltötte meg a termet s gyönyörködött a szebbnél-szebb darabokban. A kiállítás öt napig volt nyitva. Július 2-án megtekintette azt gróf Károlyi Gyula volt miniszterelnök s hitvese társaságában dr. Scheffler János szatmári megyéspüspök is, akik megelégedésüket fejezték ki a vezetőségnek. A kiállítás szépsége s gazdagsága a tagok lelkes munkáját, mindenekelőtt pedig az egyesület kitűnő elnöknőjének, özv. Schnébl Jánosnának fáradhatatlan buzgalmét dicsérte.

Tatán, az I. kerületben június 27-én ünnepélyes tagfelvétel keretében alakult meg az Öltáregyesület. A 201 tagot báró Apor Vilmos győri püspök úr fényes külsőségek keretében avatta fel. A szép taglétszámú Öltáregyesületen legyen az Eucharisztikus Jézus áldása, munkáját kísérje sok lelki öröm!

Örökimádás lapunk augusztusi számában a címlapon levő utolsó sorban értelemzavaró hiba csúszott. A *haldokló* szó után kimaradt a *talán* szócska, amely nélkül félreértés adódhatik.

Ötödik gyóntatószékünkre folytatólagosan adakoztak: 100 P N. N.; 50 P Soproni Ferenc, Cs. J.; 30 P N. N.; 10 P Margit, Kerekesné, Makk Juci, Kintzler Gyula, dr. Vass Zsigmondné; 8.50 P N. N.; 7 P N. N., N. N.; 6 P Bognár Margit és Micsián Zs.; 5 P Szigeti Ferencné, N. N., Nagy Ágnes, egy öltáregyleti tag, N. N., Szmilko Ádámné, N. N., Lénárt Ferencné; 3 P N. N., Bognár Józsefné; 2 P Varga Gáspárné, N. N., vitéz Varda Kornélné, özv. Zeidel Vencelné, Szabó Mihályné, özv. dr. Lippayné, özv. Németh Ferencné, N. N., N. N., Kovács Ferencné 1.50; Kranauerné 1 P Vizmeg N., N. N., özv. Balázs Ernőné, N. N., N. N.; 50 fill. özv. Licini Józsefné; 40 fill. Mária. *Összesen : 381.90 P. Összes gyűjtés eredménye : 2.027.30 P* (a teljes költség 3100 P lesz.) Adakozóink áldozatkésztségét sokszorosán jutalmazza meg a szentségi Jézus!

VATELJES • BÚCSÚK

Szeptember 2. (első csütörtök), 3. (első péntek), 8. (Kisboldogasszony), az imádási óra napján, egy tetszésszerű napon:

IMASZÁNDÉKUNK

Hiszek egy katolikus keresztény anyaszentegyházat, szenteknek egyességét.

Krisztus Urunk földről való távozása előtt gondoskodott arról, hogy tanítása feledésbe ne menjen. Szervezett testületre volt szükség, mely a szent tanítást, mint nagyszerű örökséget megőrizze minden idők emberisége számára. Ezért alapította az Egyházat. Nem valami láthatatlan jámbor érzelmi közösség ez, hanem az egész földön élő katolikus keresztények társasága, melynek látható feje a pápa. Magasztos hivatását csak úgy teljesítheti, ha ebben a keretben serényen tevékenykedő hívek és a föléljük rendelt kormányzó hatalom teljes megértésben találják egymásra. Nem ok nélkül intézkedett Jézusunk úgy, hogy az Egyház tanító és tanuló elemből tevődjék össze. Mikor Szent Péterben felelős központi vezetőt állít egyháza élére, mikor az apostolokban előjárókat ad híveinek, valójában intézményesen gondoskodott Egyházának örökéletű fennmaradásáról. Amikor pedig a papságon keresztül eljuttatja tanítását a legtávolabbi néprétegekig, azt akarta elérni, hogy a központi tekintélyen keresztül sértetlenül jusson el az örök evangélium. Ezért a központi hatalom nem egyedül Péteré volt, hanem mindenkori utódaié, mert csak így érthető meg a nagy garancia: «a pokol kapui nem vesznek erőt» az Egyházon. Az előjárói hatalom nemcsak az apostoloké volt kizárólagos joggal, hanem utódaié a püspökök is ugyanazzal a hatalommal kormányoznak.

A mi Egyházunk egységes, mert a többi vallásoknál egyáltalán nem tapasztalható egyöntetőség van meg benne. Egy a feje, egy a tanítása, egyforma az áldozatbemutatás, egyforma szentségeket használ. A mi Egyházunk szent, mert alapítója is az volt, tanítása is szent és adva van a lehetőség, hogy Egyházunkban mindenki szent lehet, amint erre sok példa van. Mások erre a magaslatra sohasem juthattak el. A mi Egyházunk katolikus, ami azt jelenti, hogy általános. Hatásköre kiterjed az egyetemes emberiségre. Faji, népi, nemzetközi és kontinentális korlátok nélkül minden ember üdvözítéséért munkálkodik. Egyházunk nem lehet nemzeti, hanem nemzetek feletti Egyház. A mi Egyházunk apostoli, mert tanítása visszavezethető az apostolok tanítására, egyházkormányzata is az apostoli időkből forrászik. Egyedül a mi Egyházunk tartotta meg töretlenül a Krisztus által reánk hagyott örökséget. Ezért kell megbecsülnünk az Egyházat, ezért kell parancsainak engedelmeskednünk. Mi nem vagyunk és nem lehetünk forradalmárok Egyház, mint a többiek.

Egyházunk összes hívei egy közös családot alkotnak, mely családot áthatja az összetartozás és szeretet szent köteléke. A földön élő hívek alkotják a küzdő egyházat, a tisztítóhelyen szenvedők a szenvedő egyházat, a mennyben levők a győzedelmes egyházat. E hármas tagozat egymást becsüli, egymást segíti. Ezt az összetartozásunkat nevezük «szentek egyességének». Csodálatos megnyugtató gondolat ez. Akár élek, akár meghaltam már és szent kapcsolatban voltam Egyházzal, benne vagyok egy nagyszerű szeretet-közösségben, melynek áldásait élvezhetem. Katolikusként lenni tehát annyit jelent, hogy nem vagyok magamra hagyott vigasztalan vándor, hanem Egyházzal közvetlenül be vagyok kapcsolva Krisztusba. Azért nevezi Szent Pál az Egyházat «Krisztus titokzatos testének». Az alá- és fölérendeltségből eredő olyan egyedülálló szervezet az Egyház, amely Krisztusban csúcsosodik ki és nyeri tiszteletreméltóságát. Nekünk Oltáregyletieknek kell legjobban azon fáradozni, hogy az Eucharisztia vétele által, Krisztus titokzatos testének, az Egyháznak, tántoríthatatlan hívei lehessünk. *K. I.*

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.